

Düşümün Cam Kırıkları

– RamazanBoran · 06 Nisan 2025

tırpan yemiş bir sanrı gibidir
benim sana kurduğum cümlem

çolaktır kırıktır sesi bedeninden önce kesiktir
kendini sekiz yerinden onarmaya çalışan bir şiir
kendini yeniden doğurmaya çalışan bir fenikstir

bak şu virgülü ışığın çapasıyla kazıdım
şu ünlem düşerken heyecanımı hiç incitmedi
bak şu noktaya
anlamın çayır kuşlarını hiç ürkütmedi
hangi kırgınlıkla çekildiler aradan
hangi hayal kırıklığıyla vazgeçtiler kendini anlatmaktan
bak şu gözlere ..
kaç cinnetin avlusunda bağlaçlarla muhtıra yaşadı

sen gecenin koynunda bıraktığım en ağır uykum
kabuslardan korunduğum tılsımlı cevşenim
bayat bir hayatın en çorak yerinde toprağa düşen terim
yırtıp geçemediğim afakımsın

dokuzunda gelmezsen ölü doğacak içimdeki çocuk
elemin şefkatsiz kollarında emanetim
maziye sürüldüğüm ritimsiz yolculuklardan
maveralardan dönülmez sandığım seferimsin
öksüz kentimin ıssız limanlarında yetim bıraktığım

ertelenmiş yarınlarıma kin kusturan
hayallerimin merkezini delik deşik eden
kurşun gibidir yokluğun üstüme üşüşen
dert istilasına karşı karargâh kurduğum mekanımsın
gözüm hep tetikte!

birazdan bir tren gelir
içi boş vagonlar karşılar bizi

vuslat anına senden çabuk yetişmesin ölüm
bir emare yok mudur
yaklaşsan ve değsen gölgeme usulca ey rüzgâr
ışıklar sussun
bütün aşıyan gölgeler sussun
amadeyim öfkeli ve deli deli esmene
es ki yıkılsın hücrem
zavallı yurduma bir gülmez misin

senden sonra şiir bitmiş
boşlukta binlerce boşluk türemiştir
bu nasıl bir vaziyet
zuhur etmiştir bir bir alametler gözümde
ha koptu ha kopacak kıyamet

_boran